

Ministerier, vi tidligere have haft, ingenlunde have vist sig saa fremadstræbende i dette Forhold, som han havde ventet. Det glæder mig, at denne Udtalelse er kommen fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, thi saa faaer den dobbelt Vægt. Jeg stemmer fuldstændigt med ham deri, at dette er en Anke, man med Grund kan gjøre imod de foregaaende Ministerier. De to Hovedindvendinger, om jeg saa maa sige, som hidtil ere gjorte mod det foreliggende Lovudkast, gaae ud paa, for det Første at Communerne selv skulde vælge deres Magistrat, og ved Siden deraf er det af andre Talere anført, at det stred imod Grundlovens Løsteparagraph om Communnalfølstændighed, at Statens Embedsmænd havde mere end en Tilshynsret, at de ogsaa havde en Indflydelse paa Beslutningerne om Communerne Anliggender. Jeg troer imidlertid, at det ærede Thing for Dieblirket bør opgive Tanken om at faae selvvalgte Borgemestre i Kjøbstæderne, og at det ærede Thing gjør rigtigt i for Dieblirket at opgive Tanken om at sthyde Magistratspersonerne ud af Communalbestyrelserne i Kjøbstæderne. Der er derimod et Fremskridt, der kan gjøres, og som jeg holder mig overbevist om, at den høitagtede Indenrigsminister ikke vil have Betænkelighed ved, deels fordi han har udtalt saadanne Principer om den communale Frihed i det Hele taget, at jeg er vis paa, at der ikke fra hans Side vil være Noget iveien for, hvad jeg nu vil nævne, deels ogsaa fordi bestemte Yttringer fra hans Side i Gaarsmødet tyde paa, at han ikke vil have Noget derimod. Uagtet han nemlig erkjendte, at det var en Afvigelse fra Principet om Statens Tilshyn, sagde han, at det dog ikke var en saa stor Afvigelse, om Statens Embedsmand sad og stemte med, thi det var dog kun een Stemme overfor den øvrige Communalbestyrelse, det var dog kun een Stemme, der ikke havde mere Betydning end de øvrige. Det er netop i Overensstemmelse hermed, at jeg finder, at dette Udcast maatte ombannes saaledes, at det virkelig blev rigtigt, hvad den ærede Indenrigsminister der sagde om den ene Stemme; thi som bekjendt har Embedsmanden jo nu langt mere end een Stemme i Communalbestyrelsen i Kjøbstæderne. Han har nemlig endnu den store, overvægtige

Indflydelse, at naar han er i Minoriteten ved Afstemningen over en Sag i Bestyrelsen, saa skal denne ikke ansees for at være vedtagen, medmindre $\frac{2}{3}$ af Communalbestyrelsens Medlemmer have stemt for den. Der udfordres altsaa en kvalificeret Majoritet blandt Borgerrepræsentantskabets Medlemmer, for at en Beslutning skal ansees tagen, naar Magistratspersonen er imod den, medens et almindeligt Fleertal er nok, naar han er i dette Fleertal. Jeg mener nu, at det, at vi i 1862 kom dertil, allerede var et stort Fremskridt. Efter den Lustning, jeg sølte her idag med Hensyn til de communale Anliggender, ville de Herrer, der sad her, da vi forhandlede om Loven af 1862, erkjende, at der nu er en ganske anderledes fri Lustning, end dengang. Dengang ansaae vi det for en Lykke at kunne gjøre det nævnte Skridt fremad fra hvad der eksisterede før den Tid, da Magistratspersonen gjaldt ligesaa meget som hele Borgerrepræsentantskabet, og da dette ikke kunde sætte det Mindste igjennem, naar Magistratspersonen var derimod. Vi fik dette lille Fremskridt sat igjennem saaledes, at Magistratspersonen skulde stemme med Borgerrepræsentanterne, og naar de $\frac{2}{3}$ af disse vare enige, skulde Beslutningen ansees tagen, om han ogsaa var derimod. Den Lustning, jeg taler om, viser sig ogsaa nu fra Ministerbordet; thi det blev dengang foreslaet, at Majoriteten skulde kunne afgjøre Spørgsmaalene ved Afstemning, selv om Magistratspersonen var derimod; men den daværende Indenrigsminister vilde paa ingen Maade gaae ind derpaa. Da jeg imidlertid antager, at den ærede nuværende Indenrigsminister vil gjøre det, saa troer jeg, at vi nu ved denne Lov kunne gjøre dette Skridt videre og sige, at ved Afstemningerne i Communalbestyrelsen er det Fleertallet, der afgjør, hvad der skal være vedtaget, og hvad ikke uden Hensyn til, paa hvilken Side Magistratspersonen staaer. — Hvad jeg dernæst ansaae for en Hovedindvending mod dette Udcast, var, at Præsten skal vedblive som Statens Embedsmand at have Tilshynet med Skolerne. Jeg kan slutte mig til Alt, hvad der blev sagt, jeg troer af det ærede Medlem for Thisted Amts Ane Valgkræds (Schjorring), om det Betydningsfulde ved dette Tilshyn, og